

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 252/05-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť P. C., bytom P., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 90/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2005 doručená sťažnosť P. C., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v trestnom konaní

vedenom pod sp. zn. 5 T 90/00. Na základe výzvy ústavného súdu sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním z 23. mája 2005.

Z obsahu podaní sťažovateľa vyplýva, že je od roku 1999 „*týmto súdom stíhaný vo veci tr. činu*“. Sťažovateľ sa v období rokov 1999 až 2002 nachádzal vo vyšetrovacej väzbe a v tomto období (v roku 2000) bola proti nemu podaná obžaloba. Keďže okresný súd podľa neho nereagoval na jeho návrhy, podania a opravné prostriedky (cca 25 podaní), podával na okresnom súde „*námietky zaujatosti*“. Túto skutočnosť je podľa neho potrebné „*objektívne hodnotiť*“ tak, že prietahy v predmetnom konaní nevznikli v dôsledku ním podaných námietok zaujatosti, ale v dôsledku nečinnosti okresného súdu v predmetnom konaní.

Dňa 9. októbra 2000 sťažovateľ zaslal predsedovi okresného súdu podanie, v ktorom poukázal na prietahy v predmetnom trestnom konaní. Predseda okresného súdu mu vo svojej odpovedi č. Spr. 1864/00, 5 T 90/00 z 12. októbra 2000 oznámil, že sa má obrátiť na sudcu, ktorému je vec pridelená. Sťažovateľ preto následne 18. októbra 2000 v uvedenej veci podal sťažnosť Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorá bola neskôr odstúpená okresnému súde.

V roku 2002 bol sťažovateľ prepustený z vyšetrovacej väzby a od tohto roku okresný súd v predmetnej veci neuskutočnil ani jedno hlavné pojednávanie. Od roku 2002 už sťažovateľ v predmetnej veci nepodal ani jednu námietku zaujatosti. Skutočnosť, že počas tohto obdobia bol sťažovateľ „*viacmenej nemocný*“, okresnému súde podľa neho nebránila konať, a preto „*faktom zostáva, že Okresný súd v Nitre, v tejto veci vytvára prietahy v konaní*“.

Z dôvodu svojej zlej finančnej situácie sťažovateľ ústavný súd požiadal o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti sťažovateľa vyjadril okresný súd listom č. Spr. 1809/02 z 13. júna 2005 prostredníctvom svojho podpredsedu. Vo svojom vyjadrení podpredseda okresného súdu uviedol, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý je stíhaný

pre trestný čin vydierania spolupáchatel'stvom podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 9 ods. 2 Trestného zákona ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, je podľa neho neopodstatnená. V rámci svojho vyjadrenia následne podpredseda okresného súdu podrobne chronologicky popísal priebeh predmetného konania a s poukazom naň v závere svojho vyjadrenia opätovne uviedol, že sťažnosť sťažovateľa na priet'ahy v konaní považuje za neopodstatnenú.

II.

Z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „prokurátor“) podal 17. júla 2000 na okresnom súde obžalobu na sťažovateľa a ďalšieho spoluobžalovaného pre trestný čin vydierania spolupáchatel'stvom podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 9 ods. 2 Trestného zákona (u sťažovateľa ako obzvlášť nebezpečného recidivistu podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona).

Podaním z 19. júla 2000 doručeným okresnému súdu 24. júla 2000 požiadal sťažovateľ o zmenu ustanoveného obhajcu pre „*rozdielny názor na spôsob vedenia obhajoby*“.

Podaním z 9. augusta 2000 doručeným okresnému súdu 11. augusta 2000 sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Na prejednanie tejto žiadosti nariadil predseda senátu 20. septembra 2000 neverejné zasadnutie na 27. september 2000. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky odstúpila okresnému súdu 22. septembra 2000 podanie sťažovateľa z 21. augusta 2000, ktorým žiadal o prepustenie z väzby na slobodu z dôvodov obdobných ako v podaní z 9. augusta 2000. Na neverejnom zasadnutí senát okresného súdu žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby (podania z 9. augusta 2000 a z 21. augusta 2000) zamietol.

Dňa 13. októbra 2000 požiadal prostredníctvom obhajcu o prepustenie z väzby sťažovateľov spoluobžalovaný.

Opatrením zo 16. októbra 2000 rozhodol predseda senátu o oslobodení advokáta JUDr. M. R. od povinnosti obhajovať sťažovateľa a za nového obhajcu ustanovil sťažovateľovi advokátku JUDr. D. D. V uvedený deň predseda senátu zároveň nariadil hlavné pojednávanie na 1. december 2000.

Dňa 24. októbra 2000 bola okresnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 27. septembra 2000 o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby.

Podaním z 25. októbra 2000 doručeným okresnému súdu v ten istý deň požiadala ustanovená obhajkyňa sťažovateľa o odročenie hlavného pojednávania vo veci. Predseda senátu rozhodol o zmene termínu hlavného pojednávania na 13. december 2000.

Dňa 26. októbra 2000 nariadil predseda senátu termín neverejného zasadnutia na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľovho spoluobžalovaného o prepustenie z väzby na 3. november 2000. Na neverejnom zasadnutí konanom v tento deň senát okresného súdu žiadosť sťažovateľovho spoluobžalovaného podanú 13. októbra 2000 zamietol.

Dňa 11. decembra 2000 bola okresnému súdu doručená ďalšia žiadosť sťažovateľovho spoluobžalovaného o prepustenie z väzby (podanie zo 7. decembra 2000).

Dňa 13. decembra 2000 uskutočnil okresný súd vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti predsedu senátu (odôvodnenú v písomnom podaní, ktoré zároveň predložil). Hlavné pojednávanie bolo odročené a súčasne bolo nariadené neverejné zasadnutie na 15. december 2000.

Na neverejnom zasadnutí konanom 15. decembra 2000 senát okresného súdu zamietol žiadosť sťažovateľovho spoluobžalovaného o prepustenie z väzby zo 7. decembra

2000 a vo vzťahu k sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti rozhodol, že predseda senátu, ako ani jeho ďalší členovia nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v uvedenej veci.

Dňa 21. decembra 2000 bola okresnému súdu doručená ďalšia žiadosť sťažovateľa (podanie z 18. decembra 2000) o zmenu ustanoveného obhajcu a 28. decembra 2000 aj sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 15. decembra 2000. Spis bol predložený Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) 15. januára 2001. Krajský súd rozhodol o sťažnostiach sťažovateľa proti uzneseniam okresného súdu z 27. septembra 2000 (o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby) a z 15. decembra 2000 (o sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti). Spis bol okresnému súdu vrátený 13. februára 2001.

Predseda senátu nariadil 19. februára 2001 termín hlavného pojednávania vo veci na 30. marec 2001. Vzhľadom na ospravedlnenie jednej z prísediacich bol termín hlavného pojednávania zmenený na 9. máj 2001.

Dňa 27. marca 2001 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým opätovne vzniesol námietku zaujatosti predsedu senátu z dôvodu nereagovania na svoje podania a návrhy. Ako príklad uviedol žiadosť o zmenu obhajcu z 18. decembra 2000. Predseda senátu nariadil 28. marca 2001 na rozhodnutie o sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti neverejné zasadnutie na 6. apríl 2001.

Dňa 30. marca 2001 bola okresnému súdu doručená ďalšia žiadosť spoluobžalovaného sťažovateľa o prepustenie z väzby.

Na neverejnom zasadnutí konanom 6. apríla 2001 senát okresného súdu rozhodol, že predseda senátu, ako ani jeho ďalší členovia nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v uvedenej veci.

Dňa 19. apríla 2001 bolo okresnému súdu doručené podanie ustanovenej obhajkyne sťažovateľa, v ktorom požiadala o oslobodenie od povinnosti obhajovania sťažovateľa

v predmetnej veci z dôvodu „*straty dôvery obžalovaného*“. Predseda okresného súdu opatrením z 23. apríla 2001 rozhodol o oslobodení advokátky JUDr. D. D. od povinnosti obhajovať sťažovateľa a za nového obhajcu ustanovil sťažovateľovi advokátku Mgr. G. K.

Dňa 27. apríla 2001 bola okresnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 6. apríla 2001. V ten istý deň bola okresnému súdu doručená žiadosť ustanovenej obhajkyne sťažovateľa o odročenie termínu hlavného pojednávania z dôvodu kolízie termínov pojednávania v súdnych konaniach.

Predseda senátu rozhodol 30. apríla 2001 o zrušení nariadeného termínu hlavného pojednávania vo veci a nariadil predložiť spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa z 25. apríla 2001. Spis bol krajskému súdu predložený 4. mája 2001. Krajský súd uznesením zo 16. mája 2001 sťažnosť zamietol. Spis bol okresnému súdu vrátený 22. mája 2001.

V ten istý deň nariadil predseda senátu neverejné zasadnutie na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľovho spoluobžalovaného o prepustenie z väzby na 31. máj 2001, ako aj termín hlavného pojednávania vo veci na 12. jún 2001. Na neverejnom zasadnutí konanom v tento deň senát okresného súdu žiadosť sťažovateľovho spoluobžalovaného podanú 30. marca 2001 zamietol.

Ustanovený obhajca sťažovateľovho spoluobžalovaného JUDr. Š. M. požiadal listom z 25. mája 2001 doručeným okresnému súdu 28. mája 2001 o odročenie termínu hlavného pojednávania (upovedomenie obhajcu JUDr. Š. M. o termíne hlavného pojednávania stanoveného na 12. jún 2001 na č. l. 294 spisu sa týka inej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2 T 50/01). Predseda senátu ustanovil opatrením z 29. mája 2001 sťažovateľovmu spoluobžalovanému náhradného obhajcu vo veci vedenej pod sp. zn. 5 T 90/00.

Dňa 29. mája 2001 boli okresnému súdu doručené podania sťažovateľa z 28. mája 2005, ktorými žiadal „... o odňatie veci (...) predsedovi senátu...“, ako aj „... o prikázanie veci inému súdu v inom okresnom meste...“. Dňa 30. mája 2001 bolo okresnému súdu

doručené podanie ustanovenej obhajkyne sťažovateľa, v ktorom požiadala o oslobodenie od povinnosti obhajovania sťažovateľa v predmetnej veci z dôvodu „*straty dôvery obžalovaného*“. Okresný súd listom z 1. júna 2001 upovedomil dotknuté osoby o zrušení termínu hlavného pojednávania.

Dňa 4. júna 2001 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľovho spoluobžalovaného z 31. mája 2001, ktorým žiadal o vylúčenie trestného stíhania v uvedenej trestnej veci proti jeho osobe na samostatné konanie s poukazom na to, že sa k spáchaniu skutku, ktorý mu je kladený za vinu, priznal, avšak procesné úkony jeho spoluobžalovaného (sťažovateľa) spôsobujú predlžovanie prerokovania uvedenej veci, v ktorej je väzobne trestne stíhaný.

Predseda senátu uložil 4. júna 2001 predložiť spis sudcom okresného súdu, aby sa vyjadrili k návrhu sťažovateľa na odňatie veci. Po vyjadrení sudcov okresného súdu bol spis predložený krajskému súdu 3. júla 2001.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí konanom 11. júla 2001 rozhodol, že trestnú vec sťažovateľa okresnému súdu neodníma. Spis bol okresnému súdu vrátený 13. júla 2001.

Listom z 12. júla 2001 odstúpil Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) okresnému súdu podanie sťažovateľa z 3. júla 2001 doručené najvyššiemu súdu 6. júla 2001, v ktorom sťažovateľ namietal procesné pochybenia v priebehu trestného konania, nesprávnosť právnej kvalifikácie skutku, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie, nedostatky dokazovania z hľadiska náležitého objasnenia skutkového stavu a zaujatosť predsedu senátu okresného súdu konajúceho v jeho trestnej veci, spolu s ďalšími dvoma podaniami sťažovateľa z 3. júla 2001 doručenými najvyššiemu súdu 6. júla 2001, z ktorých jedno sa týkalo sťažovateľovej väzby a druhé samotného merita veci.

Dňa 16. júla 2001 nariadil predseda senátu termín hlavného pojednávania na 5. september 2001. V ten istý deň vypracoval predseda senátu návrh na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa a jeho spoluobžalovaného. Vec bola predložená na rozhodnutie

najvyššiemu súdu 19. júla 2001. Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí 31. júla 2001 uznesením predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa a jeho spoluobžalovaného do 6. februára 2002. Spis bol okresnému súdu vrátený na ďalšie konanie 3. augusta 2001.

Dňa 19. júla 2001 bolo okresnému súdu krajským súdom postúpené podanie sťažovateľa zo 17. júla 2001, ktorým vzniesol námietku zaujatosti proti predsedovi senátu okresného súdu konajúceho v jeho trestnej veci.

Dňa 1. augusta 2001 bolo okresnému súdu najvyšším súdom postúpené podanie sťažovateľa z 19. júla 2001 (doručené najvyššiemu súdu 20. júla 2001), v ktorom žiadal o prepustenie z väzby.

Predseda senátu nariadil 6. augusta 2001 termín neverejného zasadnutia vo veci žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na 15. august 2001. Zároveň uložil súdnej kancelárii doručiť uznesenie najvyššieho súdu z 31. júla 2001.

Dňa 7. augusta 2001 rozhodol predseda senátu o zmene termínu hlavného pojednávania z 5. septembra 2001 na 12. september 2001.

Na neverejnom zasadnutí konanom 15. augusta 2001 senát okresného súdu sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby zamietol.

Dňa 22. augusta 2001 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľovho spoluobžalovaného, ktorým opätovne žiadal o vylúčenie jeho veci na samostatné konanie.

Dňa 27. augusta 2001 bola okresnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 15. augusta 2001.

Na hlavné pojednávanie konané 12. septembra 2001 sa nedostavila predvolaná svedkyňa. Sťažovateľ požiadal o zmenu ustanoveného obhajcu (zároveň predložil predsedovi senátu písomne odôvodnené podanie obsahujúce žiadosť o zmenu obhajcu)

uvedúc, že ustanovená obhajkyňa sa s ním neskontaktovala, nereagovala na jeho listy a neposkytuje mu náležité potrebnú právnu pomoc. Hlavné pojednávanie bolo odročené na 15. október 2001.

Predseda senátu opatrením z 13. septembra 2001 rozhodol o oslobodení advokátky Mgr. G. K. od povinnosti obhajovať sťažovateľa a za nového obhajcu mu ustanovil advokáta JUDr. S. S.

Dňa 14. septembra 2001 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 15. októbra 2001. Spis však bol krajským súdom 24. septembra 2001 vrátený späť pre pochybenie okresného súdu pri doručovaní uznesenia z 15. augusta 2001. Spis bol krajskému súdu opätovne predložený 2. októbra 2001. Krajský súd na neverejnom zasadnutí konanom 3. októbra 2001 sťažnosť sťažovateľa zamietol. Spis bol okresnému súdu vrátený 18. októbra 2001.

Dňa 18. októbra 2001 bola okresnému súdu taktiež doručená žiadosť sťažovateľovho spoluobžalovaného zo 17. októbra 2001 o prepustenie z väzby.

Predseda senátu nariadil 22. októbra 2001 neverejné zasadnutie na prerokovanie žiadosti sťažovateľovho spoluobžalovaného zo 17. októbra 2001 a zároveň súdnej kancelárii uložil doručiť uznesenie krajského súdu z 3. októbra 2001.

Na neverejnom zasadnutí konanom 31. októbra 2001 okresný súd žiadosť sťažovateľovho spoluobžalovaného o prepustenie z väzby zamietol. Sťažovateľov spoluobžalovaný podal proti tomuto rozhodnutiu 12. novembra 2001 sťažnosť.

Dňa 15. októbra 2001 uskutočnil okresný súd vo veci hlavné pojednávanie. Predvolaná svedkyňa sa na hlavné pojednávanie nedostavila. Sťažovateľ navrhol vypočuť svedka M. K. k otázke, kde sa sťažovateľ nachádzal v čase, keď malo dôjsť ku skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba. Sám odmietol k veci vypovedať. Pojednávanie bolo odročené na 28. november 2001.

Dňa 16. novembra 2001 bol okresnému súdu doručený list advokáta JUDr. J. H., v ktorom oznámil, že si ho sťažovateľ v uvedenej veci zvolil za obhajcu. Požiadal, aby bol upovedomovaný o všetkých úkonoch trestného stíhania. V prílohe predložil okresnému súdu plnomocenstvo udelené mu sťažovateľom na zastupovanie v predmetnej veci z 12. novembra 2001.

Dňa 19. novembra 2001 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľovho spoluobžalovaného z 9. novembra 2001 proti uzneseniu okresného súdu z 31. októbra 2001. Krajský súd na neverejnom zasadnutí konanom 21. novembra 2001 sťažnosť zamietol. Spis bol okresnému súdu vrátený 14. decembra 2001.

Dňa 20. novembra 2001 bolo okresnému súdu doručené podanie splnomocneného obhajcu sťažovateľa, v ktorom požiadal o odročenie hlavného pojednávania vo veci na neskorší termín kvôli potrebe naštudovania spisu, ako aj kvôli kolízii termínu hlavného pojednávania s termínom pojednávania v inom súdnom konaní.

Predseda senátu rozhodol 22. novembra 2001 o zmene termínu hlavného pojednávania z 28. novembra 2001 na 23. január 2002. Dňa 7. decembra 2001 bolo okresnému súdu doručené podanie obhajcu sťažovateľovho spoluobžalovaného, v ktorom požiadal o odročenie hlavného pojednávania z 23. januára 2002 na iný termín kvôli kolízii s termínom hlavného pojednávania v inej trestnej veci.

Dňa 27. decembra 2001 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa z 20. decembra 2001, ktorým žiadal, aby mu do nasledujúceho termínu hlavného pojednávania v uvedenej trestnej veci bolo umožnené nazrieť do spisu.

Dňa 3. januára 2002 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľovho spoluobžalovaného z 2. januára 2002 o prepustenie z väzby na slobodu.

Dňa 8. januára 2002 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa zo 6. januára 2002, ktorým opätovne žiadal, aby mu do nasledujúceho termínu hlavného pojednávania v uvedenej trestnej veci bolo umožnené nazrieť do spisu.

Predseda senátu nariadil 9. januára 2002 neverejné zasadnutie na 18. január 2002 vo veci žiadosti sťažovateľovho spoluobžalovaného z 2. januára 2002. Na neverejnom zasadnutí konanom 18. januára 2002 senát okresného súdu žiadosť sťažovateľovho spoluobžalovaného z 2. januára 2002 o prepustenie z väzby zamietol.

Dňa 17. januára 2002 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľovho spoluobžalovaného z 15. januára 2002 označené ako „*Vzdanie sa účasti na hlavnom pojednávaní*“.

Dňa 21. januára 2002 bolo okresnému súdu najvyšším súdom postúpené podanie sťažovateľovho spoluobžalovaného z 2. januára 2001, v ktorom taktiež žiadal o prepustenie z väzby.

Podaním z 21. januára 2002 doručeným okresnému súdu 22. januára 2002 navrhol obhajca sťažovateľa vypočuť na hlavnom pojednávaní dvoch ďalších svedkov.

Hlavné pojednávanie nariadené na 23. január 2002 bolo po otvorení a zistení prítomnosti predvolaných, resp. upovedomených osôb odročené na 6. marec 2002 pre neprítomnosť sťažovateľovho spoluobžalovaného, ako aj náhradného obhajcu a obhajkyne sťažovateľovho spoluobžalovaného.

Predseda senátu predložil spis 24. januára 2002 najvyššiemu súdu spolu s návrhom na predĺženie lehoty trvania väzby obžalovaných (sťažovateľa a sťažovateľovho spoluobžalovaného) z 23. januára 2002. Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí 30. januára 2002 rozhodol o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa a sťažovateľovho spoluobžalovaného do 31. júla 2002. Spis bol okresnému súdu vrátený 6. februára 2002. Rozhodnutie najvyššieho súdu z 30. januára 2002 okresný súd doručoval 7. februára 2002.

Dňa 25. januára 2002 bola okresnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľovho spoluobžalovaného z 23. januára 2002 proti uzneseniu okresného súdu z 18. januára 2002. Okresný súd predložil 13. februára 2002 vec krajskému súdu. Krajskému súdu bola 12. februára 2002 doručená zo strany sťažovateľa námietka zaujatosti okresného súdu v predmetnej veci. Krajský súd na neverejnom zasadnutí 20. februára 2002 zamietol sťažnosť sťažovateľovho spoluobžalovaného z 23. januára 2002 proti uzneseniu okresného súdu z 18. januára 2002 a podanie sťažovateľa, ktorým vzniesol námietku zaujatosti okresného súdu v predmetnej veci, postúpil okresnému súdu.

Okresný súd uskutočnil 6. marca 2002 vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom sťažovateľ namietol zaujatosť „celého Okresného súdu v Nitre“. Hlavné pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že bolo nariadené neverejné zasadnutie na rozhodnutie o námietke zaujatosti sťažovateľa proti predsedovi senátu postúpenej okresnému súdu krajským súdom na ten istý deň na 11.00 h. Na neverejnom zasadnutí senát rozhodol, že predseda senátu nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania v uvedenej veci.

Predseda senátu nariadil 18. marca 2002 doručiť uznesenie krajského súdu z 20. februára 2002 a predložiť spis na vyjadrenie k sťažovateľom namietanej zaujatosti všetkým sudcom okresného súdu.

Dňa 3. apríla 2002 bola okresnému súdu doručená sťažovateľova žiadosť o prepustenie z väzby (podanie z 27. marca 2002).

Dňa 4. apríla 2002 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažovateľom namietanej zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu a návrhu na odňatie veci. Krajský súd na neverejnom zasadnutí konanom 10. apríla 2002 rozhodol, že vec okresnému súdu neodníma. Spis bol okresnému súdu vrátený 19. apríla 2002.

Predseda senátu nariadil 22. apríla 2002 vo veci termín hlavného pojednávania na 29. máj 2002.

Dňa 29. apríla 2002 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľovho spoluobžalovaného o prepustenie z väzby (podanie z 25. apríla 2002).

Krajský súd listom z 30. apríla 2002 postúpil okresnému súdu podanie sťažovateľa z 23. apríla 2002, v ktorom namietol zaujatosť okresného súdu, ako aj krajského súdu.

Na neverejnom zasadnutí konanom 3. mája 2002 senát okresného súdu zamietol žiadosti sťažovateľa (podanie z 27. marca 2002) a sťažovateľovho spoluobžalovaného (podanie z 25. apríla 2002) o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ napadol uvedené rozhodnutie sťažnosťou doručenou okresnému súdu 13. mája 2002. Spis bol na rozhodnutie o sťažnosti predložený krajskému súdu 14. mája 2002. Dňa 13. mája 2002 bola priamo krajskému súdu doručená sťažnosť sťažovateľovho spoluobžalovaného z 10. mája 2002 proti uzneseniu okresného súdu z 3. mája 2002.

Vzhľadom na sťažovateľom vznesenú námietku zaujatosti sudcov krajského súdu v podaní z 23. apríla 2002 sa v priebehu mája 2002 k namietanej zaujatosti vyjadrili sudcovia krajského súdu a následne (30. mája 2002) bol spis predložený najvyššiemu súdu.

Dňa 23. mája 2002 bol okresnému súdu doručený list obhajcu sťažovateľovho spoluobžalovaného, v ktorom požiadal o odročenie termínu hlavného pojednávania z dôvodu práceneschopnosti. V prílohe uvedeného listu predložil okresnému súdu list sťažovateľovho spoluobžalovaného z 21. mája 2002, ktorým obhajcovi oznámil „... *zbavenie plnej moci...*“ v uvedenej veci.

Hlavné pojednávanie bolo 29. mája 2002 po otvorení odročené na neurčito.

Dňa 4. júna 2002 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa z 3. júna 2002 o umožnenie nahliadnutia do spisu. Okresný súd odpovedal listom z 5. júna 2002 v tom zmysle, že o žiadosti momentálne rozhodnúť nemôže, pretože spis bol predložený najvyššiemu súdu.

Dňa 6. júna 2002 nariadil predseda senátu najvyššieho súdu neverejné zasadnutie vo veci návrhu na odňatie veci krajskému súdu z dôvodu namietanej zaujatosti sudcov tohto súdu na 19. jún 2002. Na neverejnom zasadnutí konanom v uvedený deň rozhodol senát najvyššieho súdu, že predmetnú trestnú vec krajskému súdu neodníma. Spis bol krajskému súdu vrátený 7. augusta 2002. Krajský súd však už 31. júla 2002 uznesením č. k. 4 To 137/02-626 prepustil sťažovateľa, ako aj sťažovateľovho spoluobžalovaného na slobodu. V uvedený deň vydal zároveň predseda senátu krajského súdu príkaz na prepustenie obžalovaných z väzby. Na neverejnom zasadnutí konanom 22. augusta 2002 krajský súd sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 3. mája 2002 zamietol. Spis bol okresnému súdu vrátený 1. októbra 2002.

Listom z 2. októbra 2002 vyzval predseda senátu okresného súdu sťažovateľovho spoluobžalovaného, aby v lehote 10 dní oznámil, či žiada o ustanovenie obhajcu v predmetnej veci alebo či si obhajcu zvolí sám, vzhľadom na vyslovenie nedôvery predchádzajúcemu ustanovenému obhajcovi v liste z 21. mája 2002. Sťažovateľov spoluobžalovaný reagoval žiadosťou o ustanovenie obhajcu vo veci doručenu okresnému súdu 30. októbra 2002. Opatrením zo 4. novembra 2002 ustanovil predseda senátu sťažovateľovmu spoluobžalovanému za obhajcu v predmetnej veci advokáta JUDr. M. C.

Dňa 6. novembra 2002 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa zo 4. novembra 2002, v ktorom žiadal o doručovanie všetkých písomností adresovaných jeho osobe v uvedenej veci na adresu jeho obhajcu.

Predseda senátu nariadil 26. novembra 2002 hlavné pojednávanie vo veci na 22. január 2003.

Dňa 14. januára 2003 bolo okresnému súdu doručené podanie svedkyne R. K. z 10. januára 2003, v ktorom oznámila, že sa odmieta zúčastniť „*akéhokoľvek hlavného pojednávania*“ v predmetnej veci. V uvedený deň bolo okresnému súdu doručené aj podanie sťažovateľa z 13. januára 2003, v ktorom navrhol odňatie veci okresnému súdu. Dňa 16. januára 2003 bolo okresnému súdu doručené podanie navrhovaného svedka E. K.

označené ako „*námietka zaujatosti*“, v ktorom uvádza, že má obavy o svoju bezpečnosť v súvislosti so svedeckou výpoveďou, pokiaľ trestné stíhanie prebieha v meste N., a tvrdí, že bol naňho zo strany poškodeného vyvíjaný nátlak. Obdobné podanie bolo v uvedený deň doručené okresnému súdu aj zo strany ďalšieho navrhnutého svedka M. K.

Dňa 16. januára 2003 bolo okresnému súdu doručené taktiež podanie sťažovateľovho spoluobžalovaného zo 14. januára 2003, v ktorom z dôvodu zaujatosti orgánov činných v trestnom konaní v meste N. (vrátane okresného súdu) navrhol odňatie veci okresnému súdu a jej prikázanie inému okresnému súdu.

Hlavné pojednávanie bolo 22. januára 2003 odročené na neurčito s tým, že po vyjadrení sudcov okresného súdu bude vec v súvislosti s návrhom na odňatie a prikázanie inému súdu predložená krajskému súdu. Spis bol predložený krajskému súdu 12. marca 2003. Krajský súd predložil 19. marca 2003 vec vzhľadom na obsah podaní doručených okresnému súdu 14. januára 2003 a 16. januára 2003 a navrhované prikázanie veci „*mimo krajské mesto N.*“ na rozhodnutie najvyššiemu súdu. Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí 25. marca 2003 rozhodol, že predmetnú trestnú vec okresnému súdu neodníma. Spis bol vrátený krajskému súdu 3. apríla 2003 a okresnému súdu 8. apríla 2003.

Predseda senátu okresného súdu nariadil 9. apríla 2003 hlavné pojednávanie vo veci na 16. jún 2003.

Obhajca sťažovateľa listom z 28. apríla 2003 doručeným okresnému súdu 29. apríla 2003 požiadal o zmenu termínu hlavného pojednávania z dôvodu kolízie s iným pojednávaním v občianskoprávnej veci.

Predseda senátu okresného súdu rozhodol 30. apríla 2003 o zmene termínu hlavného pojednávania v uvedenej veci na 20. jún 2003.

Listom zo 6. mája 2003 doručeným okresnému súdu v ten istý deň sa ospravedlnil obhajca sťažovateľovho spoluobžalovaného s tým, že 20. júna 2003 sa nemôže hlavného

pojednávania v predmetnej veci zúčastniť pre kolíziu s termínom hlavného pojednávania v inej trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 11/02.

Dňa 6. júna 2003 bol okresnému súdu doručený list sťažovateľa zo 4. júna 2003, v prílohe ktorého predložil lekárske potvrdenie zo 4. júna 2003, že počas obdobia 2 mesiacov „... je v liečbe psychiatra...“ a „...Nemôže sa zúčastniť súdneho pojednávania počas tejto doby“. Z uvedeného dôvodu rozhodol predseda senátu 10. júna 2003 o zrušení termínu nariadeného hlavného pojednávania.

Dňa 12. júna 2003 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľovho spoluobžalovaného z 10. júna 2003 o zmenu ustanoveného právneho zástupcu z dôvodu „straty dôvery“. Opatrením zo 7. júla 2003 oslobodil predseda senátu obhajcu sťažovateľovho spoluobžalovaného od povinnosti obhajoby a za nového obhajcu mu ustanovil advokáta JUDr. J. S.

Dňa 7. júla 2003 rozhodol predseda senátu aj o nariadení termínu hlavného pojednávania na 22. september 2003. Dňa 11. augusta 2003 svoju neúčast' na hlavnom pojednávaní ospravedlnila členka senátu – prísediaca A. J., v dôsledku čoho rozhodol predseda senátu o zmene termínu hlavného pojednávania na 29. október 2003.

Dňa 5. septembra 2003 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľovho spoluobžalovaného z 3. septembra 2003, ktorým vzniesol námietku zaujatosti predsedu senátu okresného súdu konajúceho vo veci. Predseda senátu nariadil 18. septembra 2003 neverejné zasadnutie na prejednanie vznesenej námietky zaujatosti na 1. október 2003. Senát okresného súdu uznesením z 1. októbra 2003 rozhodol, že predseda senátu nie je vylúčený z prejednania a rozhodovania veci.

Dňa 13. októbra 2003 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa z 10. októbra 2003, v ktorom oznámil, že vzhľadom na svoj nepriaznivý zdravotný stav nie je spôsobilý zúčastniť sa nariadeného hlavného pojednávania, resp. na ňom vypovedať, preto žiada o jeho odročenie, a navrhol, aby si súd vyžiadal stanovisko odborného lekára

ohľadne spôsobilosti sťažovateľa zúčastňovať sa súdneho konania. Z uvedeného dôvodu rozhodol 20. októbra 2003 predseda senátu o zrušení nariadeného termínu hlavného pojednávania. Listom z 20. októbra 2003 žiadal predseda senátu odbornú lekárku sťažovateľa o vyjadrenie k spôsobilosti sťažovateľa zúčastňovať sa súdneho konania v predmetnej veci. Podľa vyjadrenia odbornej lekárky sťažovateľa z 30. októbra 2003 doručeného okresnému súdu 3. novembra 2003 sa sťažovateľ lieči v jej ambulancii, pričom liečba plní svoj účel a „... *menovaný sa môže preto zúčastniť z nášho hľadiska pojednávania*“.

Dňa 21. októbra 2003 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľovho spoluobžalovaného zo 16. októbra 2003, v ktorom namietol zaujatosť okresného súdu a krajského súdu. Okresný súd predložil po vyjadrení jeho sudcov vec priamo najvyššiemu súdu 2. decembra 2003. Najvyšší súd vrátil spis 27. januára 2004 okresnému súdu s tým, že ho treba predložiť krajskému súdu (v prípade namietanej zaujatosti krajského súdu sa musia k veci vyjadriť aj títo sudcovia). Spis bol predložený krajskému súdu 13. februára 2004. Po vyjadrení sudcov krajského súdu bol spis predložený 15. marca 2004 najvyššiemu súdu. Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí 13. mája 2004 rozhodol, že predmetnú vec krajskému súdu neodníma. Krajskému súdu bol spis vrátený 18. júna 2004. Krajský súd na neverejnom zasadnutí konanom 7. septembra 2004 rozhodol, že vec okresnému súdu neodníma. Spis bol okresnému súdu vrátený 9. septembra 2004.

Predseda senátu nariadil 23. septembra 2004 termín hlavného pojednávania vo veci na 29. november 2004.

Dňa 25. novembra 2004 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľovho spoluobžalovaného z 22. novembra 2004, v ktorom namietol zaujatosť predsedu senátu okresného súdu konajúceho vo veci. Dňa 24. novembra 2004 ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní prísediaca A. J. Hlavné pojednávanie, na ktoré sa nedostavili sťažovateľ a sťažovateľov spoluobžalovaný, ale ani členovia senátu, prísediaci predseda senátu odročil na 2. marec 2005 s tým, že predvolanie na hlavné pojednávanie bude sťažovateľovi

doručované prostredníctvom orgánov Policajného zboru, sťažovateľov spoluobžalovaný bude predvedený orgánmi Policajného zboru.

Dňa 1. decembra 2004 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa, z ktorého okrem iného vyplývalo, že mal byť naďalej v psychiatrickej liečbe.

Dňa 3. februára 2005 bol okresnému súdu doručený list Obvodného oddelenia Policajného zboru Prievidza z 28. januára 2005, v ktorom okresnému súdu oznámilo, že jeho žiadosti o doručenie predvolania sťažovateľovi nebolo možné vyhovieť, pretože sa „... nepodarilo spojiť s uvedenou osobou...“.

Dňa 14. februára 2005 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa z 11. februára 2005, v ktorom oznámil, že je „... i naďalej v liečbe psychiatra“.

Na hlavné pojednávanie 2. marca 2005 sa sťažovateľ nedostavil. Okresný súd hlavné pojednávanie odročil na neurčito s tým, že vydá príkaz na vyšetrenie duševného stavu sťažovateľa.

Uznesením č. k. 5 T 90/00-749 zo 4. marca 2005 pribral okresný súd do konania dvoch znalcov z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatria, ktorým uložil vypracovať znalecký posudok ohľadne duševného stavu sťažovateľa v čase, keď bol spáchaný skutok, zo spáchania ktorého je obžalovaný, ako aj „v súčasnej dobe“ z hľadiska toho, či je schopný chápať zmysel trestného konania.

Dňa 23. marca 2005 uložil predseda senátu poskytnúť spis ustanoveným súdnym znalcom pre potreby vypracovania znaleckého posudku. Znalecký posudok bol okresnému súdu predložený 26. mája 2005. Podľa záverov uvedeného znaleckého posudku sťažovateľ „... je plne schopný aktuálne vnímať zmysel trestného konania“.

Predseda senátu 20. júna 2005 uložil súdnej kancelárii doručiť odpis znaleckého posudku sťažovateľovi, jeho advokátovi a prokurátorovi.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že jej predmetom je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 90/00.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03) alebo sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a podľa spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. III. ÚS 29/03).

Podľa zistenia ústavného súdu uvedenú vec vo vzťahu k predmetu konania nemožno hodnotiť ako osobitne skutkovo alebo právne zložitú a k spomaleniu postupu okresného súdu v posudzovanom konaní výrazne prispelo predovšetkým správanie sťažovateľa ako účastníka konania.

Sťažovateľ v predmetnom konaní sám alebo prostredníctvom svojich obhajcov opakovane využíval svoje procesné práva, keď v jeho priebehu trikrát podal žiadosť o prepustenie na slobodu (podanie z 11. augusta 2000, podanie doručené 1. augusta 2001, podanie z 27. marca 2002), päťkrát žiadosť o zmenu ustanoveného obhajcu (podanie z 24. júla 2000, podanie z 21. decembra 2000, podanie doručené 19. apríla 2001, podanie z 30. mája 2001, podanie doručené 12. septembra 2001), trikrát vzniesol námietku zaujatosti predsedu senátu (na pojednávaní 13. decembra 2000, podanie z 27. marca 2001, podanie zo 17. júla 2001), trikrát podal návrh na odňatie veci okresnému súdu (podanie z 28. mája 2001, podanie doručené 12. februára 2002, podanie z 13. januára 2003) a raz námietku zaujatosti okresného aj krajského súdu (podanie z 23. apríla 2002). V rámci predmetného konania sťažovateľ taktiež štyrikrát využil svoje právo na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu okresného súdu (uzneseníu z 27. septembra 2000, uzneseníu z 15. decembra 2000, uzneseníu zo 6. apríla 2001, uzneseníu z 15. augusta 2000) a jeho obhajcovia požiadali spolu štyrikrát o zmenu termínu pojednávania (podanie z 25. októbra 2000, podanie z 27. apríla 2001, podanie z 20. novembra 2001, podanie z 28. apríla 2003).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že za neodstránenie stavu právnej neistoty v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníka konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takom prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (II. ÚS 52/99).

Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd pri prerokovávaní a rozhodovaní o uvedených návrhoch sťažovateľa alebo jeho obhajcov v predmetnom konaní, resp. pri vykonávaní s nimi súvisiacich úkonov postupoval plynule bez zbytočných prieťahov. Už z kvantity vyššie uvedených sťažovateľom vykonaných procesných úkonov v uvedenom konaní, o ktorých deväťkrát rozhodovali sudy vyššie stupňa, je zrejmé, že čas potrebný pre okresný súd na vykonanie nevyhnutných procesných úkonov s nimi súvisiacich podstatne prispel k predĺženiu konania v predmetnej veci, za ktoré však podľa názoru ústavného súdu nenesie zodpovednosť okresný súd.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti taktiež namietal, že okresný súd od roku 2002 neuskutočnil ani jedno hlavné pojednávanie vo veci a skutočnosť, že on sám bol počas tohto obdobia „*viacmenej nemocný*“, súdu podľa neho nebránilo konať vo veci.

Zo spisu v predmetnej veci vyplýva, že sťažovateľ podaním doručeným 6. júna 2003 okresnému súdu oznámil, že sa pojednávania nariadeného na 20. júna 2003 nemôže zúčastniť, pretože „... *je v liečbe psychiatra*...“. Ďalším podaním doručeným 13. októbra 2003 sťažovateľ okresnému súdu oznámil, že vzhľadom na svoj nepriaznivý zdravotný stav nie je spôsobilý zúčastniť sa nariadeného hlavného pojednávania, resp. na ňom vypovedať, preto žiada o jeho odročenie a navrhuje, aby si súd vyžiadal stanovisko odborného lekára ohľadne jeho spôsobilosti zúčastňovať sa súdneho konania. V dôsledku uvedených podaní boli okresným súdom zrušené ako pojednávanie nariadené na 20. jún 2003, tak i pojednávanie nariadené na 22. september 2003.

Podľa § 202 ods. 3 Trestného poriadku hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného nemožno konať, ak je obžalovaný vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov. V prípadoch nutnej obhajoby (§ 36) nemožno konať hlavné pojednávanie bez prítomnosti obhajcu.

Sťažovateľ bol obžalovaný zo spáchania trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona

ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, pričom zákon ustanovuje na uvedený trestný čin hornú hranicu trestnej sadzby osem rokov.

S ohľadom na vyššie uvedené je teda zrejmé, že okresný súd bez prítomnosti sťažovateľa ako obžalovaného hlavné pojednávanie v predmetnej veci uskutočniť nemohol.

Podaniami doručenými 1. decembra 2004 a 14. februára 2005 sťažovateľ okresnému súdu oznámil, že i naďalej je v psychiatrickej liečbe. Okresný súd bol preto nútený pribrať do konania znalca z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatria, ktorému uložil vypracovať znalecký posudok ohľadne duševného stavu sťažovateľa. Podľa záverov uvedeného znaleckého dokazovania (znalecký posudok bol predložený 26. mája 2005) je sťažovateľ „*plne schopný aktuálne vnímať zmysel trestného konania*“. Znalecké dokazovanie v predmetnej veci znamenalo ďalšie predĺženie konania v predmetnej veci, ktoré však opätovne nemožno pričítať na ťarchu okresného súdu.

S ohľadom na tieto skutočnosti preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup okresného súdu v predmetnom konaní, ktorý bol plynulý, resp. bez takých významných prieťahov, ktoré by bolo možné označiť za zbytočné prieťahy, avšak spomalený rozhodovaním o kvantitatívne veľkom množstve návrhov nielen zo strany sťažovateľa, ale aj zo strany jeho spoluobžalovaného v uvedenej veci, po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikoval ako porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú a vzhľadom na túto skutočnosť bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2005